

men jeg vil dog sige, at det er et noget urigtigt Udtryk dette, at vore Dyrlæger ere tilstræffelig instruerede i den Henseende, thi det virkelige Forhold er jo det, at der blandt vore Dyrlæger ikke er en Moderssjel, der har set denne Sygdom eller kjennt det Allermindste til den. Det forekommer mig ikke at være nogen tilstræffelig Instru- tion. Men paa den anden Side er det vel ikke saameget Dyrlægernes Skyld, at de ikke kjende Sygdommen; skulde Nogen have Skylden, maatte det vel snarere være vore Institutioner, navnlig den meget ærede Sundenrigsminister. Naar man siger, at de ikke kunne kjende denne Sygdom, fordi den ikke tidligere har været her i Landet, saa er dette kun halvveis sandt. De kunne ganske vist ikke have lært den at kjende herhjemme men de kunne naturligvis have lært den at kjende fra andre Lande. Det er jo en be- kjendt Sag, at man i England har kjæmpet imod denne Sygdom allerede i en Menneft- alder, ligesom den ogsaa i Amerika den Dag i Dag ødelægger for mange Millioner Dollars aarlig. Nu sagde den ærede Mi- nister, at han var meget villig til at gaa videre i denne Henseende, og det ærede Medlem fra Randers Amts 2den Valgkreds (Wittichau) anbefalede, hvad der ogsaa er kommen frem andre Steder og som tidligere har været under Behandling her i dette Thing, i alt Fald i et Udvalg, Op- rettelsen af Embedsdyrlæger, Amtsdyrlæger. Jeg vil nu dertil i Overensstemmelse med, hvad der er blevet udtalt fra enkelte andre Medlemmers Side, sige, at jeg har ikke megen Tro til en saadan Række nye Em- bedsmænd. Jeg tror, at naar vi først havde faaet disse Embedsdyrlæger anbragte rundt omkring i Landet, vilde der ikke gaa meget lang Tid hen, før der ikke var synde- lig Forskjel kjendelig mellem dem og de andre Dyrlæger. Det, der er Manglen her, er jo netop, at Dyrlægerne sætte sig fast ude paa Landet, hvor de ikke have Velig- hed til at følge med i det Omfang, som man kunde ønske, og de vilde hurtigt blive i enhver Forstand af Ordet faste, medens det vi trænge til, netop er Kræfter, der ere be- vægelige under saadanne Forhold som dem, der her foreligge. Jeg vil her tillade mig at henlede den ærede Ministers Opmærksom- hed paa en Tanke i Loven af 29de Decem- ber 1857. Jeg tror i det Hele, at det er en fortræffelig Lov; der gaar en forstandig Mands Tanke gjennem alle denne Lovs Be- stemmelser, og saaledes ogsaa paa det Punkt, som jeg her vil nævne, og som jeg veed, at den ærede Minister ikke har savnet Opmærksomhed for. Det er Principet om

en af Sundenrigsministeren særlig udsendt Veterinær. Det tror jeg er et godt og rig- tigt Princip, og det er jo ogsaa det Prin- cip, som den ærede Minister overfor denne Sygdom har benyttet, saa vidt det har været ham muligt. Men jeg tror, at den ærede Minister paa dette Punkt kunde have været noget bedre støttet, idet det ikke i alle Til- fælde, hvor det havde Betydning, har været ham muligt at udsende en Veterinær her fra Centralinstituttet. Jeg tror, at det vilde være meget nyttigt, om vi kunde komme til at faae en saadan Støtte, som jo kun be- høver at være meget ringere i Tal end disse Embedsdyrlæger, af hvilke sidste der jo ikke godt kunde tæntes mindre end en pr. Amt, altsaa en Snæs Stykker. Et Par rørige, dyg- tige, yngre Mænd, som Ministeren i saadanne Tilfælde kunde sende ud, hvor Faren var, tror jeg vilde være af overordentlig stor Værdi. Dette lille Land, som vi have, er jo ikke større end, at naar man faar et Tele- gram den ene Dag, kan man have Manden paa Pladsen den næste Dag, og hvis man gif den Vei at uvikle denne Tanke saaledes, at man tog et Par flinke yngre examinerede Mænd maatte det vel være, som allerede havde lært, hvad der var at lære her i Landet, og senere var gaaet ud for at se, hvad der var at lære for dem i Udlandet, vilde vi i disse Folk have Mænd, som vilde være naturlig kaldede til i paakommende Tilfælde at blive særlig udsendte Veterinærer. Jeg er overbevist om, at hvis vi gif dertil, vilde de for det Første blive meget vel modtagne i Befolkningen, fordi man har stor Tillid til vore Veteri- nærautoriteter, til dem, der staa i Spidsen for Veterinærvidenskaben hos os, en Tillid, som i dette Tilfælde vistnok er blevet fuldt ud bekræftet, og dernæst vilde de være uaf- hængige af den Befolkning, som de i dette særlige Tilfælde kom til at virke iblandt, og hvor de jo maatte udøve en vis Myndighed; endelig vilde de være ganske uinteresserede i Sagen, hvad de paa Stedet virkende Dyrlæger jo ingen- lunde kunde siges at være. Jeg tror, at det netop var paa dette Punkt, at man maatte have sin Opmærksomhed henvendt, og at det vilde være meget fornuftigt i Tide at forlade den store almindelige Tanke om en hel Række af nye Embedsmænd, for at slutte sig til dette simple og billige og, som jeg tror, i Virkeligheden virksomme Middel. — Jeg skal ikke blande mig i den Gren af Sædelighedsdiskussionen, som i Anledning af Brandfogder har været ført mellem to ærede Medlemmer her i Salen. Jeg skal kun sige overfor det ærede Medlem for Odense Amts 3die Valgkreds (Berntsen) og